

Ležím ve snech, řítím se železnými sny  
A čekám, až bude padat Hvězda rozumu  
Tlukot prorokova srdce  
Výkřiky slepých strojů  
Unikám z úzkého prostoru rozumu, říkám:  
Psychická bolest nikdy víc  
Vzhůru nohama balistická podlaha  
Nekonečná voda, nekonečný břeh,  
Podél kterého jdeš blíž smrti

Touto cestou jdou lidé a modlí se  
Točí se stále dokola v Kruhu  
Řvoucí melancholie sonoruje mezi kopci  
Lesy, stromy, řeky, nebe vibrují řevem z hor, říkají:  
Psychická bolest nikdy víc  
Vzhůru nohama balistická podlaha  
Nekonečná voda, nekonečný břeh,  
Podél kterého jdeš blíž smrti

Roje vyhaslých hvězd porušují věčnost  
Rozplývají se v černotě, ztrácejí identitu  
Negaci marnosti, antilogickou vlastnost

Koukáš na nebe a sleduješ, jak tvé vědomí letí  
Vznáší se nedotčeno pravdou rozumu  
A proto bude žít věčně  
Přichází hvězdné světlo, svobodně letí zlá tma  
Zrychlující čas tě žene ke konci, říkáš:  
Psychická bolest nikdy víc  
Vzhůru nohama balistická podlaha  
Nekonečná voda, nekonečný břeh,  
Podél kterého jdeš blíž smrti... to je konec.

M. I., K. II, ž. II, verš 9-38